

DIRKSCHNEIDER – 09.12.2016 – HALA VODOVA, BRNO

? 14. 12. 2016 | Tomáš Zgoda

Mám rád tyto návraty, kdy se interpret po objetí světa do vybraných zemí pro potěšení tamních fanoušků ještě jednou vrátí. Taková vystoupení do jisté míry sice nabourávají poselství celého konceptu („Už opravdu, ale opravdu naposledy pro vás zahrajeme...“), na druhou stranu s sebou nesou určité uvolnění, kdy skalní si mohou ještě jednou zadovážet, opozdilci si mohou odbýt svou premiéru na turné a samotný interpret je rád, že z něj nadměru povedeným turné spadl tlak, a tak si nyní může s klidem a radostí z muziky samé užít posledních pár bonusových štací. Přesně takové události jsme mohli být svědky 9. prosince 2016 v brněnské hale Vodova, kde se zmíněný heavy metalový

velikán rozhodl pod projektem nesoucím jeho příjmení definitivně naposledy dopřát českému publiku znění starých hitů Accept s originálním vokálem. Kšeft je kšeft, samozřejmě, ovšem u skutečných kovových legend, mezi něž Udo Dirkschneidera řadím, jsem přesvědčen, že jde primárně o muziku a fanoušky, o podnikatelský záměr až sekundárně. Nemá cenu dál chodit kolem horké kaše, většina fanoušků již prakticky totožné vystoupení navštívila v Praze, Ostravě, Zlíně či dodatečně na Metalfestu. Málokdo si událost nechal ujít. Proto bych chtěl brněnský report pojmut spíše z hlediska

zajímavostí a postřehů, dále jako zamyšlení se nad odkazem koncertu Dirkschneiderova uskupení.

Již jsem zmínil pohodovou atmosféru. Ta po celou dobu sršela ze všech aktérů na pódiu. Ačkoliv se s výjimkou samotného Uda de facto jednalo o Accept revival, opravdová radost z hraní časem prověřených písní byla znát u všech přítomných. Strýček, resp. dědeček Udo i tentokráte popřel svůj věk (64 let) a opět svým nenapodobitelným hlasem vzniklým snad z dávného mytického páření vrány s vepřem dokázal přítomnému obecenstvu v plné parádě představit o něco málo delší nežli dvouhodinový repertoár vybraných hitů z nejslavnější éry Accept. Nadto však dlužno dodat, že se mi nyní Udo pozdával ve formě ještě o krapet lepší než při poslechu live alba *Back to the Roots*, které má záznamem letošního dubnového koncertu v německém Memmingenu reprezentativně uchovávat odkaz tohoto turné pro budoucí generace.

Nyní pár postřehů k odehraným skladbám. Na můj vkus mohlo dojít k alespoň mírné obměně vybraných skladeb ve prospěch neprávem opomíjeného, pro Accept tolik osudového alba „*Russian Roulette*“ z roku 1986. Opět zůstala opomenuta klasika „*Aiming High*“ a třeba taková „*It's Hard to Find a Way*“, kterou ani Accept živě nehrají, se do výběru vyloženě nabízela. Udo tedy z rulety opět vytasil „pouze“ dvojboj „*Monsterman*“ + „*T.V. War*“. Necítil jsem dále potřebu slyšet zkrácenou „*Restless and Wild*“ stejně jako na jinak vynikajícím acceptáckém živáku „*Staying a Life*“ odehraném roku 1985, vydaném roku 1990. Udo zkrátka brnkal na nostalgickou strunu ze všech úhlů, což koneckonců bylo po celý večer žádoucí, a na druhou stranu musím připojit, že jsem byl naopak velmi rád za pokračování aluze na slavný japonský koncert z Osaky, když následovala stará a nezkrotně drzá „*Son of a Bitch*“.

Zvláště velkou pochvalu si zaslouží zastoupení i jiné balady vedle tradiční „*Neon Nights*“ (na mysli mám „*Winterdreams*“) a ty nejvíce strhující momenty večera, které se odehrály v mimořádně silném úvodu tvořeném ihned po sobě jdoucími „*Starlight*“ a „*Living for Tonight*“, dalším dvojbloku skladeb „*Midnight Mover*“ + „*Breaker*“, následující melancholicky nevyčerpatelné „*Head Over Heels*“ a energií plně nasycené sbírce všech čtyř skladeb přídavku. Taktéž nesmím opomenout nesmrtelnou „*Princess of the Dawn*“, jejíž melancholické procítění je i po letech stále přítomné a dechberoucí.

S ohledem na věk hlavního hrdiny se dá pochopit i přijmout mírné zpomalení tempa některých skladeb (např. „Breaker“, „Metal Heart“, nejvýrazněji ve zkrácené „Restless and Wild“), avšak tyto drobné variace nikterak výrazně zážitek nesnižují, neboť v Udově podání skladby stále mají ty správné koule a nadto i přidanou hodnotu. Udo totiž stále umí ve správných chvílích přitlačit chraplákem na pilu. O to větší šok je pak schopen připravit fanouškům stíhací jízdou „Fast as a Shark“ odzpívanou v téměř originálním tempu či naspeedovanou hard rockovou vykopávkou „I'm a Rebel“ uvedenou navíc velmi vtipnou glosou („It's from year... eh, I'm not sure, it's really fucking old song..“). Apel na udržování heavy metalových hodnot do budoucna pak nemohl Udo vyjádřit lépe nežli závěrečnou „Burning (Just Like Fire)“. A aby sám učinil první krok, posadil za bicí sadu svého syna. Jak symbolicky a hezky to vše do sebe zapadá.

Koncert a vše okolo něj pojí jistý patos, samozřejmě. Jedná se však o patos, který nemůžeme zazlívat ani Udovi, ani návštěvníkům koncertu, čímž se zároveň dostávám k otázce publika. Nechtě si každý sáhne do svědomí aneb jediná má skutečná výtka směřuje k těm fanouškům pod pódiem, kteří pověsti vřelých a burácejících brněnských fandů příliš nedostáli, nemluvě o těch, kteří v nemalém počtu z kotle odcházeli již po první nadstavené písni (tedy v době, kdy ještě nezazněly „I'm a Rebel“, „Fast as a Shark“ ani „Balls to the Wall“!). O to sympatičtější pohled se však nabízel na dnešní padesátníky, kteří mnohdy až do propocení ve skupinkách či sólově křepčili na muziku pána, jehož hlas adorovali již ve vlastních pubertálních letech. Já v tom kotli pod pódiem byl také a entuziasmus starších posluchačů plně sdílím, přestože jsem ve srovnání s nimi pouhý dvacátník.

Netroufám si tvrdit, zda Udo své poselství, s nímž celé turné objel, mínil doslova či jako chladný kalkul. Tak jako tak se však celý koncept mimořádně podařil a osobně jsem zvědavý i na to, jak to dopadne s Udovým výrokem označujícím nás, přítomné brněnské fanoušky, jako budoucí „fucking filmstars“ (v okolí pódia si nešlo nevšimnout několika větších kamer).

Nedokážu si sice představit, že největší hity Accept již nikdy živě s původním hlasem neuslyším, na druhou stranu

Dirkschneiderovo rozhodnutí plně respektuji. A v případě brněnského koncertu mi nezbyvá než dodat, že šlo skutečně o výjimečný zážitek, za který jsem opravdu vděčný. Vyjma ryze subjektivních marginálních přání vůči setlistu ani není třeba příliš přivírat oči na to, abych dal celému vystoupení plné skóre, jež by však v budoucnu mohlo utrpět případným Udovým rozhodnutím, v němž si vše rozmyslí a bude tvorbu Accept v menších či větších dávkách přehrávat až do skonání svého věku. Nyní však s pocitem, že to bylo skutečně naposledy, nemohu jinak...

Hodnocení vystoupení Dirkschneider: 10 / 10

SETLIST

- Starlight
- Living for Tonight
- Flash Rockin' Man
- London Leatherboys
- Midnight Mover
- Breaker
- Head Over Heels
- Neon Nights
- Princess of the Dawn
- Winterdreams
- Restless and Wild
- Son of a Bitch
- Up to the Limit
- Wrong Is Right
- Midnight Highway
- Screaming for a Love-Bite
- Monsterman
- „T.V. War“

- Losers and Winners

PŘÍDAVEK

- Metal Heart
- I'm a Rebel
- Fast as a Shark
- Balls to the Wall
- Burning

PS: Chvám výběr předkapely. Na místo činu jsem dorazil v době, kdy svůj heavy/power /thrash metalový set prezentovali kalifornští Vicious Rumors. Jejich volba představovala sázku na jistotu (stejně jako v případě kanadských Anvil doprovodivších Dirkschneiderovo uskupení v rané části turné, českých koncertů nevyjímaje). Každý důležitý segment muziky Američanů se nesl v solidním nazvučení, což rovněž hodnotím kladně. Bývám rád, pokud se v případech, jakým tento bezesporu byl, podaří žánrově sladit muziku předkrmovou s muzikou hlavního účinkujícího. Jen bych doporučil Vicious Rumors (a také Anvil) angažování druhého (doprovodného) kytaristy. Klasický heavy metal zkrátka MUSÍ mít dvě kytary nejen při studiové produkci, ale i během živého vystupování, jinak se může sólo kytarista klidně rozrhat, ale stejně bude jeho výsledek znít jako střízlivější bigbít. Již Udova úvodní Starlight, pocházející z roku 1981, tuto potřebu stvrдила. Kouzlo jejího kytarového tandemu je řízné, dynamické a divoké, vytváří dojem celistvosti a v melodických pasážích je neodolatelně omamné. Zkrátka právě takové, jaké má u heavy metalových kytar být.

METALISTA

